

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci žalobce: **CZECH FROST s.r.o.**, se sídlem Dýšina 408, zast. JUDr. Zdeňkem Vlčkem, advokátem se sídlem Na Roudné 443/18, Plzeň, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2015, č. j. ÚOHS-R179/2015/HS-28754/2015/310/JZm,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 18. 9. 2015, č. j. ÚOHS-R179/2015/HS-28754/2015/310/JZm, byl podle § 25a zákona č. 143/2001 Sb., o ochraně hospodářské soutěže a o změně některých zákonů (zákon o ochraně hospodářské

soutěže), ve znění účinném do 18. 10. 2016 (dále jen „zákon o ochraně hospodářské soutěže“), ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 5. 2015, č. j. ÚOHS-V45/2015/PP-11559/2015/852/TKn.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 28. 5. 2015, č. j. ÚOHS-V45/2015/PP-11559/2015/852/TKn, uložil žalobci pořádkovou pokutu dle § 22c zákona o ochraně hospodářské soutěže ve spojení s § 62 odst. 5 správního řádu ve výši 1.105.000 Kč. Důvodem byla skutečnost, že při šetření na místě v jeho sídle znemožnil žalovanému nahlédnout do obchodních záznamů nacházejících se v počítači jeho jednatele.

II. Obsah žaloby

Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť mu předcházela nesprávný a nezákonný postup. Během místního šetření v obchodních prostorách žalobce neposkytl jednatel žalobce přístup do svého soukromého počítače. Žalobce ovšem splnil svou zákonnou povinnost v poskytnutí nutné součinnosti, zejména v možnosti nahlédnutí do obchodních záznamů. Žalovaný si chybně vyložil § 21f odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže, k čemuž žalobce odkázal na svou argumentaci v rozkladu. Toto ustanovení nijak neopravňuje pracovníky žalovaného k nahlížení do všech dokumentů, záznamů zaměstnanců či jednatelů žalobce a až poté dodatečně rozhodovat o tom, zda se jedná o obchodní či osobní záznamy. Takovýto postup je nepřiměřeným zásahem do soukromí zaměstnanců a jednatelů žalobce. Zákonodárce jistě neměl v úmyslu na základě domnělého porušení zákona dát žalovanému neomezené pravomoci k takovému postupu. Toto oprávnění nelze ani dovozovat z povinnosti mlčenlivosti zaměstnanců žalovaného. Analogií s trestním právem lze dovodit, že k zásahu do osobní integrity a soukromí ve veřejném zájmu lze dosáhnout jen ve výjimečných případech, pokud nelze stejného cíle dosáhnout jinak (nálezn Ústavního soudu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 3038/07). Tímto svým počínáním žalovaný učinil svůj postup nezákonným, neboť překročil oprávnění pramenící ze zásady zákazu zneužití správního uvážení dle § 2 odst. 2 správního řádu. Dále také porušil čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a Mezinárodní pakt o občanských a politických právech. Předseda žalovaného se také ve svém rozhodnutí nedostatečně vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce.

III. Vyjádření žalovaného

Předseda žalovaného se ve svém vyjádření předně neztotožnil s tvrzením, že se nevyjádřil ke všem rozkladovým námitkám žalobce. Vypořádal se s nimi dostatečně a úplně. Není pravdou, že byla ze strany žalobce dána plná součinnost během místního šetření v obchodních prostorách žalobce, neboť byl několikrát odepřen přístup do počítače jednatele žalobce i přes předchozí upozornění na možné uložení pořádkové pokuty. Neohlášené místní šetření v obchodních prostorách soutěžitele je jeho nejsilnější pravomocí, jíž disponuje a díky

kteřé může zajistit důkazy, které by po předchozím upozornění na provedení místního šetření mohly být soutěžitelem zničeny. Jen žalovaný rozhoduje o povaze záznamů, tj. zda mají osobní či obchodní povahu. Z toho důvodu nemůže soutěžitel odmítnout součinnost s poukazem na osobní charakter záznamů. Toto rozhodnutí záleží až na pracovnících žalovaného, což podporuje důvodová zpráva a judikatura Soudního dvora Evropské unie ve věcech 155/79 AM & S vs. Komise či C-550/07P Akzo Nobel Chemicals Ltd. V otázce zásahu do soukromí žalovaný odkázal na své rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou, že se předseda žalovaného nevypořádal s rozkladovými námitkami, čímž žalobce fakticky namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K této obecně vznesené námitce soud poznamenává, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož tedy žalobce uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině.

Zdejší soud přitom neshledal, že by se předseda žalovaného s rozkladovými námitkami vůbec nevypořádal. Na jednotlivé námitky reagoval, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy předsedy žalovaného, jež ho vedly ke konkrétním závěrům. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí, a soudu proto nic nebrání jejich správnost věcně posoudit. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za nepřezkoumatelné.

Ve zbytku žalobce brojí proti závěru správních orgánů, že žalobce neumožněním přístupu do počítače jeho jednatele nedostál své povinnosti § 21f odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Žalobce poukazuje na to, že předmětný počítač neobsahoval obchodní

nýbrž soukromé záznamy, a vynucování jeho zpřístupnění tudíž představuje nepřiměřený zásah do soukromí jednatele žalobce.

Dle § 21f odst. 1 zákona o ochraně hospodářské soutěže jsou soutěžitelé povinni podrobit se šetření Úřadu na pozemcích a ve všech objektech, místnostech a dopravních prostředcích, které užívají při své činnosti v hospodářské soutěži (dále jen „obchodní prostory“). Dle odst. 2 jsou v rámci šetření zaměstnanci Úřadu, případně další Úřadem pověřené osoby, oprávněni mimo jiné: b) ověřit, zda se v případě dokumentů a záznamů jedná o obchodní záznamy; c) nahlížet do obchodních záznamů, které se v obchodních prostorách nacházejí nebo jsou z nich přístupné, bez ohledu na to, v jaké formě jsou uloženy; f) požadovat od soutěžitele a osob v pracovněprávním nebo jiném obdobném vztahu k němu, případně osob, které soutěžitel pověřil vykonávat v jeho prospěch určité činnosti, v nezbytném rozsahu součinnost nezbytnou k provedení šetření, jakož i vysvětlení k obchodním záznamům. Dle odst. 3 je soutěžitel povinen poskytnout Úřadu při provádění šetření nezbytnou součinnost k výkonu jeho oprávnění podle odstavce 2 a výkon těchto oprávnění strpět.

Jak je z citovaného ustanovení patrné, žalovaný disponuje mimo jiné oprávněním nahlížet do obchodních záznamů nacházejících se v obchodních prostorách žalobce (bez ohledu na jejich formu) a ověřovat, zda se v případě dotčených dokumentů a záznamů jedná o obchodní záznamy. Pro tyto účely je přitom žalobce povinen poskytnout žalovanému nezbytnou součinnost. Posouzení toho, zda určitý nosič obsahuje záznamy obchodní či jiné, přitom přísluší žalovanému. Tato skutečnost plyne nejen z povahy věci, ale také z naprosto jednoznačné dikce § 21f odst. 2 písm. b) zákona o ochraně hospodářské soutěže. Toto ustanovení zcela explicitně svěřuje žalovanému pravomoc ověřit, zda je určitý dokument či záznam záznamem obchodním. Pokud by žalovaný nebyl takovouto pravomocí nadán a rozhodnutí, zda se jedná o záznamy osobního či obchodního charakteru, by závisela na zhodnocení soutěžitelů, ztratilo by oprávnění nahlížet do obchodních záznamů smysl. Soutěžitelé by mohli toto oprávnění zcela eliminovat pouhým tvrzením, že záznamy, které si žalovaný žádá, mají soukromou povahu.

Uvedené úvahy plně korespondují také s judikaturou Soudního dvora Evropské unie, na kterou mimo jiné poukazoval žalovaný. Soudní dvůr i Tribunál opakovaně konstatovaly, že je to Evropská komise v roli unijního orgánu na ochranu hospodářské soutěže, kdo posuzuje nezbytnost informací vyžadovaných od soutěžitelů (viz např. rozsudek Soudního dvora ve věci 155/79, *AM & S Europe v. Komise*, ECLI:EU:C:1982:157, či z poslední doby rozsudek Tribunálu ve věci T-306/11, *Schwenk Zement v. Komise*, ECLI:EU:T:2014:123).

Oprávnění vyžadovat záznamy s tím, že jejich obchodní či soukromá povaha bude teprve poté žalovaným posouzena, pochopitelně není zcela bezmezná. Žalovaný například nemůže požadovat dokumenty, které zcela zjevně, již na první pohled a bez jakýchkoliv pochybností nijak nesouvisí s předmětem kontroly. O takový případ se ovšem rozhodně nejedná v nyní projednávané věci, kdy byl požadován notebook, který je ve vlastnictví žalobce (jak bylo potvrzeno účetním dokladem o zakoupení tohoto notebooku), nacházel se během předmětného místního šetření v obchodních prostorách žalobce a byl k dispozici statutárnímu orgánu žalobce. Za popsanych okolností lze podle zdejšího soudu přímo

presumovat, že předmětný notebook obsahuje primárně obchodní záznamy. Vyvrátit tuto domněnku mohl jen žalovaný po bližším seznámení se s daty v něm obsaženými.

Lze souhlasit se žalobcem, že povinnost mlčenlivosti zaměstnanců žalovaného nemůže být právním základem pro oprávnění žalovaného nahlížet do obchodních záznamů a ověřovat, zda určitý nosič obsahuje obchodní záznamy. Tímto právním základem je § 21f odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Povinnost mlčenlivosti zaměstnanců žalovaného je zde pouze jednou ze zákonných záruk toho, že uvedené oprávnění nebude zneužito a že se získanými informacemi nebude nakládáno v rozporu se zákonem.

Žalobci nelze přisvědčit, že by se v projednávané věci jednalo o prohlídku osobních dat bez jakéhokoliv omezení, která by představovala nepřiměřený zásah do soukromí. Samotnou zákonnou úpravu nelze považovat za rozpornou s ústavním pořádkem, konkrétně s právem na soukromý život dle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod či čl. 17 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Zákonná úprava sleduje legitimní cíl (účinnou ochranu hospodářské soutěže) a nepřekračuje míru nezbytnou pro dosažení tohoto cíle. Je pouze nutno v každém jednotlivém případě zkoumat, zda výkon uvedených zákonných oprávnění není nepřiměřený a ve svém důsledku nevede k porušení práva na soukromý život. Takové hodnocení předseda žalovaného ve svém rozhodnutí provedl. V bodech 28. – 36. napadeného rozhodnutí poměřoval, zda místní šetření bylo odůvodněné, bylo v souladu se zákonem, sledovalo legitimní cíl a bylo k dosažení požadovaného cíle nezbytné. Zdejší soud přitom v úvahách předsedy žalovaného neshledává žádné pochybení. Kromě toho žalobce tyto úvahy nerozporuje žádnými konkrétními skutečnostmi, v nichž spatřuje narušení práva na soukromý život svého jednatele. Tvzení o soukromém charakteru dat je uplatňováno pouze ve zcela obecné rovině. S ohledem na to, že se jednalo o nosič ve vlastnictví žalobce, umístěný v obchodních prostorách žalobce a daný k dispozici statutárnímu orgánu žalobce, neshledává ani krajský soud žádné okolnosti, které by svědčily o zásahu do soukromého života jednatele žalobce. Postup žalovaného (a jeho předsedy) proto nijak neodporuje ani žalobcem citovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 3038/07.

Lze uzavřít, že se zdejší soud ztotožnil s interpretací a aplikací § 21f zákona o ochraně hospodářské soutěže, jak je provedl předseda žalovaného ve svém rozhodnutí. Nelze souhlasit se žalobcem, že by provedený výklad byl chybný či v rozporu s § 2 odst. 2 správního řádu. Postup žalovaného plně odpovídá dikci zákona a nelze v něm spatřovat zneužití správního uvážení. Žalobce neposkytl žalovanému součinnost pro výkon jeho oprávnění dle § 21f odst. 2 zákona o ochraně hospodářské soutěže. Uložení pořádkové pokuty pro porušení povinnosti stanovené v § 21f odst. 3 zákona o ochraně hospodářské soutěže tak bylo zcela na místě.

Žalobcem navržené důkazy zdejší soud neprováděl, neboť nemohly nijak přispět k dalšímu objasnění věci. Mezi účastníky řízení není sporu ohledně skutkového děje (průběhu místního šetření, který by mohly svědecké výpovědi navržených osob přiblížit), nýbrž ohledně toho, zda byl jednatel žalobce oprávněn odeprít přístup k předmětnému notebooku či nikoliv. Tato otázka je přitom otázkou právní, k jejímuž posouzení je příslušný soud. Interpretaci právního předpisu nelze učinit předmětem dokazování.

V. Shrnutí a náklady řízení

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. **zamítl**.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. června 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu